

РЕШЕНИЕ

№ 29959

гр. София, 15.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 11.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **7738** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Д. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес на кореспонденция: [населено място], ж.к Л. 5, [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003190/02.06.2025 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР, с която за извършени от водача на МПС М. А. Ж. Д. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че ПАМ е издадена при неясни фактически констатации. Цитираната в заповедта като нарушена норма, а именно тази на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП не намирала приложение в процесния случай, тъй като водачът МПС М. А. Ж. Д. имал статут на постоянно пребиваващ в Република България с ЕГН: [ЕГН] и с разрешение за пребиваване №[ЕИК]. Цитираната разпоредба касаела дългосрочно пребиваващите чужденци в България. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се явява лично. Поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и основателността на жалбата. Не претендира разноски. Моли оспорената заповед да бъде отменена.

Ответната страна полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно призована, не

изпраща представител. Представил е писмен отговор чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. П., в който е заявил, че жалбата е неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност, в случай че се иска от жалбоподателя присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед № 25-4332-003190/02.06.2025 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка по отношение на жалбоподателя Р. Д. Б. „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на ППС С. Ф. Купе, с регистрационен [рег.номер на МПС] , в качеството ѝ на собственик на лекия автомобил.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА, № 4230104/01.06.2025 г., водачът на МПС не притежава СУМПС валидно за територията на Република България. Посочено е, че управлява със СУМПС № 01010249641 (издадено в Сирийска А. Република), което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария, като чужденец постоянно пребиваващ в Република България и управлява МПС с рег. [рег.номер на МПС] със СУМПС без да е подменено след пребиваване повече от една година, видно от разрешение за пребиваване №[ЕИК] издадено на 13.09.2022 г.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП. Въз основа на издадения АУАН, водачът на автомобила М. А. Ж. Д. е депозирал писмени възражения от 02.08.2025г. до Началника на Отдел „ПП“ – СДВР, в който е посочил, че не е дългосрочно пребиваващ чужденец, а е постоянно пребиваващ чужденец, видно от издаденото разрешение за пребиваване №[ЕИК]/13.09.2022 г.

По делото не е представено Наказателно постановление, издадено въз основа на цитирания АУАН.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети всички материали, съдържащи се в представената административната преписка. Представено е и от страна на жалбоподателя заверено копие на разрешение за пребиваване № [ЕГН], възражения до СДВР, копие от паспорт №[ЕИК] и копие на стр.10 от паспорта, видно от която М. А. Ж. Д. същият е преминал през границите на Република България през ГКПП – 3. с автомобил на дати 22.02.2025 г. и 02.05.2025 г. За сведения са приобщени от съда, представени от жалбоподателя съдебни решения на АССГ по идентични случаи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП.

Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта – Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди – Заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. на Директора на СДВР и Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г., е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л. а „С. Ф. Купе“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , М. А. Ж. Д., управлявал последният като не притежава СУМПС валидно за територията на Република България, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която

не е членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - Сирийска А. Република е страна по Конвенцията за пътното движение от В. /1968 г./, като не се и твърди от органа, че свидетелството на водача не отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията. Следователно издаденото в Сирийска А. Република и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на Р. България. Действително, както бе посочено по-горе чл.162 ал.2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му. На практика е изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС със сирийско СУМПС и последното съгласно чл.162 ал.4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията. Това се случва при условията на чл. 17 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Съгласно ал. 14 на чл. 17 от посочения подзаконов нормативен акт (Нова – ДВ, бр. 37 от 2015 г., предишна ал. 11, бр. 52 от 2017 г., предишна ал. 12, изм., бр. 75 от 2021 г., в сила от 10.09.2021 г., бр. 65 от 2024 г.) Чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС не се

признава за валидно на територията на Република България, когато в резултат от извършената проверка по ал. 13 се установи, че свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава – членка на ЕС, както и в случай, че свидетелството е анулирано в друга държава – членка на ЕС, т. е. ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство. По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване. Последното може да е основание за санкциониране на водача с налагане на съответното административно наказание за нарушение по ЗДвП, но не и за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП- прекратяване регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Предвид изложеното, оспорваният акт е материално незаконосъобразен и противоречи на целите на ЗДвП, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на делото, разноси се дължат на жалбоподателя, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Д. Б., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка № 25-4332-003190/02.06.2025 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР, с която за извършени от водача на МПС М. А. Ж. Д. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Решението на основание чл.172 ал.5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.

Съдия: